

Hola Teresa,

Com cada any t'escric una carta, però la d'aquest any és diferent. Aquests últims dies han estat trasbalsadors!

La nostra filla m'ha deixat a càrrec d'aquelles tres netes tan trapelles, mentre ella estava festejant amb el professor de la Duna per Itàlia.

Aquestes mosses són les que m'han ajudat a superar el meu dol. Volia desesperadament esborrar tots els teus records, però no podia. Tot això ho vaig fer amb moltes gomes: em vaig posar a esborrar el terra sense parar, les cartes que ens havíem enviat i tot el que em recordés a tu. Les golfes eren el meu refugi. Allà només hi entrava jo. No volia que ningú se n'adonés, però ara, gràcies a les meves netes, veig que oblidar-te era un error que mai havia d'haver fet.

Al final de l'estiu les tres petites, que ja són unes donetes, em van portar a veure la barca: l'havien arreglada amb l'ajuda d'amics i pescadors. A cop calent, m'ho vaig prendre tan malament! De cop i volta, tot el meu món es va ensorrar! Ara, amb la calma, respiro, t'enyoro, però et recordo sense dolor.

Avui a la tarda amb les netes, els nostres fills i les parelles dels nostres fills, hem anat a fer un vol amb la barca que han arreglat les netes. Diria que la Duna s'ha enamorat i ha fet les paus amb la seva mare.

Jo omplo els pulmons amb l'aire del mar i et recordo al meu costat!

T'estimo!

L'avi